

культура, мода, молодіжні субкультури; зокрема, «мильні опери», ток-шоу тощо), до яких за деяких умов можна віднести й індивідуальну творчість (художник, скульптор, народний майстер). На кону таким «оперативним» розвідником є камерний і публіцистичний театр, до цього сегмента належать і авторські проекти пошукового, інноваційного, експериментального напрямку (зокрема, моно театр). Саме на цьому етапі художня культура має справу з тактичними квазіцілями.

**До проблеми аттракторів і квазіцилей.** Квазісистеми, квазістани, квазіцилі, які ми спостерігали в сучасній життєдіяльності театру (художньої культури), свідчать про готовність системи до перетворення. Квазіцильові стани — це аналоги тактичної цілі. Етап «квазі» як тест на подібну готовність підтверджує достатність ресурсу для сходження до вищого рівня нерівноваги з середовищем — до нового рівня креативної нестабільності. Це той випадок сценарію розвитку театру, який у синергетиці називається *дивним аттрактором* (цим терміном названо сценарій прогресуючого віддалення від рівноваги). Тут концентруються як нові переваги для системи, так і її недоліки. Але що найсуттєвіше для нас: за умов виходу на вищий рівень стабільної нерівноваги — різко підвищується роль *суб'єктивних* факторів. У світовій еволюції головним гравцем стає людина, її творчість, її ідеї, фантазії, ілюзії. Фізичний та матеріальний світ суттєво поступається людиновимірним програмам. Суб'єктивна активність стає енергетичною базою еволюції. Гомеостатичні моделі були би не в змозі відчутти ці креативні рухи у поведінці систем.

**Засвідчено передвибух. Рокіровка головних персонажів еволюції.** «Конструктивний хаос» став знаком наближення художніх систем у «точках біфуркації», в зоні джокера — до вибуху. За всіма характеристиками, притаманними сучасній переходовій добі, фіксується *передчас вибу-*